Ἡ Σελίς τῶν Παιδιῶν

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΣΦΗΚΑ

Τὸν παληὸ καιρὸ ἡ μέλισσα καὶ ἡ σφήκα ἦσαν ἀδερφές, ὅμοιες σὲ ὅλα τους καὶ πολὺ ἀγαπημένες. Μιὰ φορὰ ἔτυχε ἡ μάννα τους ν' ἀρρωστήση βαρειὰ καὶ τὶς προσκάλεσε νὰ πᾶνε νὰ τὴν δοῦν καὶ νὰ τῆς φέρουν καὶ κανένα στυλωτικό.

Ἡ δόλια ἡ μέλισσα ἔτρεξε στὴ μάννα της μὲ μεγάλη προθυμία,καὶ τὴν περιποιήθηκε μὲ τὸ παραπάνω σὰν καλὴ καὶ ἀφοσιωμένη κόρη ποὺ ἦταν. Ἡ σφήκα ὅμως βρῆκε χίλιες δυὸ αἰτίες καὶ δικαιολογίες, τάχα πὼς κι' ἐκείνη ἦταν ἄρρωστη, πὼς δὲν εἶχε ποὺ ν' ἀφήση τὰ παιδιά της, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ψέμματα καὶ δὲν πῆγε οὔτε γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ποὺ λένε, νὰ ἰδῆ τὴν κατακαϋμένη τὴ μάννα της ποὺ δερνόταν μὲ τὸ Χάρο.

Ὅταν ἤρθε λοιπὸν ἡ ὥρα της γιὰ νὰ πεθάνη, φώναξε ἡ γρηὰ μάννα τὴ μέλισσα καὶ τὴν εὐχήθηκε μὲ ὅλη της τὴν καρδιὰ καὶ τῆς εἶπε νὰ εἶνε γλυκαμένη σὲ ὅλη της τὴ ζωή.

Καὶ ἀπὸ τότε ἡ μέλισσα μαζεύει καὶ φτιάνει τὸ μέλι καὶ θρέφεται μ' αὐτό.

Τὴ σφήκα ὅμως τὴν καταράστηκε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ εἶνε πάντοτε πικραμμένη, πεινασμένη καὶ ἀγλύκανη καὶ νὰ μὴ δῆ ποτέ της προκοπή. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ σφῆκες οὔτε μέλι κάνουν, σὰν τὶς μέλισσες, καὶ τὸ κεντρί τους εἶνε φαρμακερό.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΘΕΤΗ ΚΟΡΗ ΤΗΣ Λ'ΛΙΚΑΣ

Ἡ Λιλίκα εἶνε ἡ παραχαϊδεμένη μοναχοκόρη ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου. Οἱ γονεῖς της ποὺ τὴν ἀγαποῦν πολὺ τῆς κάνουν ὅλα της τὰ καπρίτσια, καὶ δὲν ἔχει καὶ λίγα ἡ δεσποινὶς Λιλίκα. Ἡ μεγαλύτερη ἰδιοτροπία της εἶνε πὼς κάθε μέρα σχεδὸν ζητάει κι' ἀπὸ ἕνα καινούργιο πρᾶγμα καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ βαρυέται κι' οὔτε θέλει νὰ τὸ ξαναΐδῆ.

Μιὰ ἐποχὴ ἦταν ξετρελλαμένη μὲ τὶς κοῦκλες. Μὰ ἀφοῦ ἐμάζεψε μιὰ ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ κοῦκλες, ὕστερα τὶς βαρέθηκε καὶ τὶς εἶχε κλεισμένες σ' ἕνα ντουλάπι χωρὶς νὰ θέλη νὰ τὶς ξαναπιάση στὰ χέρια της. «Θέλω νὰ μοῦ χαρίσετε ἕνα ζωντανὸ παιχνίδι» εἶπε στοὺς γονεῖς της. «Θέλω ἕνα ὡραῖο γατάκι τῆς Ἀγκύρας.»

Τὸ γατάκι ἤρθε στὸ σπίτι. Ἡ Λιλίκα τὸ χαϊδεύει, τὸ ταΐζει, δὲν τὸ ἀφίνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της. Δεκαπέντε μέρες κράτησε ἡ μανία της, ὕστερα ἡ Λιλίκα βαρέθηκε καὶ τὸ γατάκι γιατὶ τῆς μπῆκε στὸ μυαλὸ ν' ἀποκτήση ἕνα σκυλί. Μὰ καὶ τὸ σκυλὶ τὸ βαρέθηκε ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες καὶ τὴν ἴδια τύχη εἶχαν ἕνα καναρίνι, ἕνας παπαγάλος, ὡς καὶ μιὰ χελώνα ἀκόμη ποὺ τῆς χάρισαν οἱ γονεῖς της, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ χαλάσουν τὸ χατῆρι τῆς μοναχοκόρης τους. Ἡ Λιλίκα δὲν ἤξερε πειὰ τί ἄλλο πρᾶγμα νὰ ζητήση.

Ἕνα βράδυ τοῦ χειμῶνα, γυρίζοντας μὲ τὴ μαμά της στ' ὡραῖο ἐξοχικό τους σπίτι, βλέπει σχεδὸν μπροστὰ στὴν πόρτα τους ἕνα ἄσπρο δέμα ποὺ φαινόταν νὰ κουνιέται. Πλησίασαν καὶ εἶδαν πὼς ἦταν ἕνα μωρό. Τὸ σήκωσαν ἀμέσως καὶ τὸ πῆραν μαζύ τους μέσα. Τὸ μωρὸ ἦταν ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι δύο μηνῶν. Ἡ Λιλίκα ἀκούει πὼς πρόκειται νὰ τὸ στείλουν στὸ Βρεφοκομεῖο καὶ βάζει τὰ κλάμματα. Θέλει νὰ κρατήσουν τὸ μωρό γιὰ χάρι της. Θὰ τὸ περιποιεῖται μόνη της, θ' ἀφοσιωθῆ ἀποκλειστικὰ σ' αὐτό, θὰ διαθέση ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κουμπαρᾶ της γιὰ νὰ τοῦ πάρη ρουχαλάκια.

Μὰ ὁ πατέρας της δὲν θέλει.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, τῆς λέει. Γρήγορα θὰ τὸ βαρεθῆς καὶ τοῦτο τὸ μωρό, ὅπως βαρέθηκες καὶ ὅλα σου τὰ ἄλλα παιχνίδια. Κι' ὅταν ἀναλάβη κανεὶς ἕνα παιδί, δὲν μπορεῖ ὕστερα, ὅταν πάψη πειὰ νὰ τοῦ κάνη γοῦστο, νὰ τὸ κλείση στὸ ντουλάπι, ὅπως ἔκλεισες τὶς κοῦκλες σου.

Ἡ Λιλίκα κλαίει, ἱκετεύει τοὺς γονεῖς της νὰ κρατήσουν τὸ μωρὸ ἔστω καὶ γιὰ λίγον καιρὸ γιὰ δοκιμή, ὥσπου ἐπιτέλους ἐκεῖνοι ὑποχωροῦν.

Ἐμπιστεύονται τὸ κοριτσάκι σὲ μιὰ καλὴ γυναῖκα ποὺ κάθεται κοντά τους καὶ ἡ Λιλίκα πηγαίνει καὶ τὸ βλέπει κάθε μέρα. Ἔχει πάρει στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο της. Ὅλα τὰ ρουχαλάκια καὶ τὰ μικρὰ ἔξοδα τοῦ μωροῦ πληρώνονται ἀπὸ τὸν κουμπαρᾶ της, καὶ ὅποτε ἔχει ὧρες ἐλεύθερες τὶς περνάει μὲ τὴ... θετή της κόρη ποὺ ὅσο μεγαλώνει, τόσο πιὸ ἔξυπνη καὶ χαριτωμένη γίνεται.

Οἱ γονεῖς τῆς Λιλίκας στὸ τέλος ἀναγνωρίζουν πὼς ἡ τελευταία ἰδιοτροπία τῆς κόρης τους τῆς βγῆκε σὲ καλό. Δὲν ἔχει πειὰ καπρίτσια κι' ἔγινε ἕνα φρόνιμο καὶ σοβαρὸ κοριτσάκι. Ἡ Λιλίκα ἦταν ἰδιότροπη μὰ στὸ βάθος εἶχε καλὴ καρδιά. Καὶ ὅταν παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία ν' ἀφοιωθῆ σὲ κάτι πραγματικὰ χρήσιμο, ἔδειξε ὅλα τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα ποὺ ἔκρυβε μέσα της.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ὁ Τοτὸς στὸν μπαμπᾶ του :

—Δὲν μοῦ λές, μπαμπᾶ, ὅταν τὰ ψάρια εἶνε μικρά,ποιός τοὺς μαθαίνει κολυμπι !

* * *

— Μαμᾶ, μαμά, τὸ φεγγάρι τὸ πήρανε τὰ ποντίκια γιὰ κεφαλοτύρι καὶ τὸ φάγανε !

— Ποὺ τὸ ξέρεις, παιδί μου ;

— Δὲν τὸ βλέπεις ; Ἀπόψε εἶνε τὸ μισὸ ἀπ' ὅτι ἦταν προχτές !

* * *

Ὁ τεμπέλης ὁ Κοκὸς σκέπτεται :

— Ἡ μαμᾶ μοῦ λέει πὼς πρέπει νὰ ξέρω πολλὲς γλῶσσες. Κι' ὅμως ὁ Θεός, ποὺ εἶνε σοφός, μοῦ ἔδωσε μιὰ μονάχα !

* * *

— Γιατὶ θεῖε τὸ φεγγάρι εἶνε ἔτσι κίτρινο ;

— Γιατὶ παιδί μου γυρίζει ὅλη τὴ νύχτα ἔξω καὶ χάνει τὸν ὕπνο του.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΤΟ ΑΣΤΡΟ

Τὸ βλέπομε ψηλὰ 'στὸν οὐρα-
[νό,
Τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι ὅταν
[ἀρχίζη,
Οὐράνιο διαμάντι φωτεινὸ
Ποῦ ὁλόχρυσες ἀκτῖνες μᾶς
[χαρίζει.

* * *

Μ' ἂν ἔπεφτε 'στὴ γῆ μας τα-
[πεινό,
Χωρὶς τὸ χάος πειὰ νὰ μᾶς
[χωρίζη,
Ποιὸς ξέρει τὶ κατάξερο βου-
[νὸ
Θὰ εἶνε τ' ἄστρο αὐτὸ ποὺ
[λαμπυρίζει !

* * *

'Σ τὸν κόσμον ἀπαράλλακτα
[θαυμάζομε
Δειλά—δειλὰ κι' ἐμεῖς καμμιὰ
[φορά
'Ανθρώπους ὅπου μακρυὰ κυτ-
[τάζομε

* * *

Μὰ ὅταν καμμιὰ μέρα τοὺς
[γνωρίσωμε
Ποιὸς ξέρει τὶ κακὰ φαρμακε-
[ρά
Κρυμμένα 'ς τὴν ψυχή τους θ'
[ἀπαντήσωμε !

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἡ σοφία τῶν λαῶν

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἀργυρὸ τὸ μίλημα καὶ χρυσὸ τὸ σῶπα.

* * *

Ἀπὸ τὸν κακὸ τσοπάνο, ψώριασαν τὰ πρόβατα.

* * *

Βάλ' τὸ μάνταλο στὴν πόρτα νὰ κοιμᾶσαι ξενοιασμένος.

* * *

Δὲν μὲ μέλλει πὼς γηράζω, ὅσο ζῶ τόσο μαθαίνω.

* * *

Εὐχὴ γονιοῦ ἀγόρασε καὶ στὸ βουνὸ ἀνέβα.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

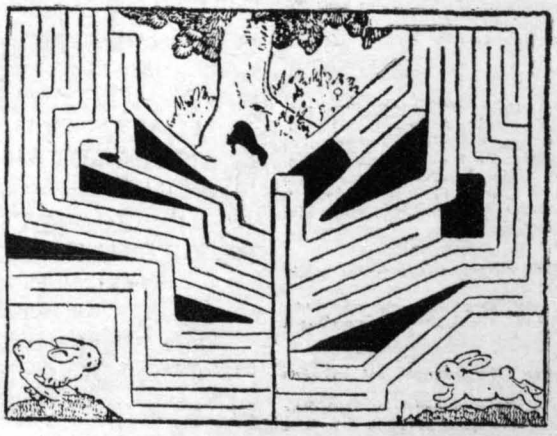

Τὰ λαγουδάκια αὐτὰ θέλουν νὰ γυρίσουν στὴ φωλιά τους, στὴν κουφάλα τοῦ δέντρου ποὺ βλέπετε. Ἔχασαν ὅμως, τὰ καϋμένα τὸ δρόμο. Μπορεῖτε νὰ τοὺς τὸν βρῆτε ; Γιὰ ψάξτε. Θὰ κάμετε ἕνα καλὸ καὶ θὰ διασκεδάσετε συγχρόνως.